

врожаю. Конкуреноспроможність господарств підвищується при розширенні обсягів зберігання і переробки продукції в місцях її вирощування та організації фірмової торгівлі. Тому розміщення сховищ безпосередньо в господарствах забезпечить скорочення витрат на доставку за рахунок перевезень та, відповідно, зниження цін;

розвиток інфраструктури ринку овочевої продукції, що передбачає створення оптових ринків, аукціонів, торгівельно-збутових та торгівельно-закупівельних підприємств тощо;

вкладення інвестицій у такі напрямки, як впровадження прогресивних технологій вирощування овочів, переробки та зберігання овочевої продукції, розвиток інфраструктури та системи маркетингу на підприємствах.

Список літератури:

1. Статистичний збірник. Сільське господарство України 2012 / Державний комітет статистики України ; за ред. Ю. М. Остапчука. – К., 2013. – 376 с.
2. Перспективно і прибутково [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://agrokraina.com.ua/vegetables/158-perspektivno-i-pributkovo.html>
3. Україна зменшила імпорт овочів на 40 % [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://www.epravda.com.ua/news/2013/03/5/364248/>

ОРГАНІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ В АГРАРНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

*Томілін О.О. к.с.-г.н., доц., доцент кафедри фінансів і кредиту,
Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава, Україна*

Однією з важливих задач для аграрного сектора є підготовка кадрів. Але, на жаль, в Україні відсутні чіткі напрямки розв'язання цієї проблеми, не визначено точну потребу у фахівцях та кваліфікованих працівниках агропромислового комплексу. Аграрна галузь України потребує цілісної системи освіти, яка б відповідала національним інтересам і європейським тенденціям розвитку, забезпечувала б підготовку фахівців для аграрного сектора економіки. Організація системи навчання, перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів має надзвичайно важливе значення для всіх галузей агропромислового комплексу. Важливою умовою формування кадрів сільського господарства є стан соціальної сфери села, умов проживання сільських жителів. На сьогодні в сільській місцевості обмежений доступ до базових можливостей розвитку людського потенціалу: освіти, медичного, побутового обслуговування, нормальних життєвих умов [1]. На підставі нашого

дослідження можна констатувати, що сьогодні є проблема по формуванню кваліфікованих кадрів для агропромислового комплексу України. Це питання потребує подальшого наукового дослідження, в першу чергу, щодо поліпшення кадрового забезпечення аграрної сфери. В державній цільовій програмі розвитку українського села на період до 2015 року виокремлено розділ “Створення умов для заохочення молоді до роботи і проживання у сільській місцевості” в якому передбачено:

- надання молоді земельних ділянок для ведення сільськогосподарського виробництва та індивідуального будівництва;
- оптимізацію мережі професійно-технічних навчальних закладів для підготовки працівників масових професій у сільському господарстві і інших сферах діяльності;
- відновлення роботи міжшкільних професійно-навчальних комбінатів;
- збільшення квот прийому сільської молоді до ВНЗ за державним замовленням (при цьому передбачаються договірні умови гарантованого повернення фахівців для роботи в селі [2, с. 11]).

Необхідно удосконалити систему післядипломної освіти, підготовки організаційно-управлінських кадрів. Впровадити виплату стипендій направленим на навчання у вищі та середні спеціальні навчальні заклади, із забезпеченням робочого місця та житла для спеціалістів за рахунок аграрного підприємства.

На наш погляд, є наступні об’єктивні причини значного кадрового дефіциту спеціалістів в аграрній галузі:

- дуже низький рівень зацікавленості працівників в роботі сільськогосподарського виробництва;
- слабка зацікавленість в роботі молодих спеціалістів після закінчення навчання аграрних навчальних закладів, так як з боку підприємств необхідне фінансове стимулювання молодого спеціаліста.
- створення належних умов життя та праці для спеціалістів та робітників за рахунок підприємства;
- впровадження цільового навчання випускників у закладах з аграрним нахилом;
- організаційна робота щодо проходження переддипломної практики студентів на підприємстві з аграрним нахилом;
- профорієнтаційна робота з випускниками загальноосвітніх шкіл щодо навчання по аграрному напрямку.

Для ефективного удосконалення системи підготовки кадрів для аграрного сектора економіки необхідно:

- поетапно оптимізувати мережу вищих навчальних закладів, що належать до сфери агропромислового комплексу, протягом 2013–2017 років,

шляхом формування потужних аграрних навчальних закладів I–IV рівнів акредитації;

- удосконалити систему науково-дослідницької роботи із залученням наукових установ НААН України, Міністерства освіти і науки України та інших профільних установ;

- впровадити диференціації відповідальності за розробку загальнодержавних і регіональних наукових, інноваційних і кадрових проблем в АПК;

- удосконалити систему державної атестації випускників загальноосвітніх шкіл шляхом запровадження поряд із державними іспитами незалежного їх тестування;

- оновити методичне забезпечення навчального процесу у вищих аграрних навчальних закладах згідно з вимогами міжнародних стандартів ISO;

- запровадити системи планування та виконання науково -

- технічних програм під інноваційну модель розвитку галузей АПК;

- впровадити організаційні принципи маркетингу щодо ефективного розвитку аграрного виробництва.

Вважаємо, основними напрямками організації системи підготовки кадрів в аграрній галузі України є:

- підготовка та перепідготовка керівників і спеціалістів підприємства;

- професійний вибір перспективних фахівців для подальшого навчання в магістратурі та аспірантурі по аграрному спрямуванні.

Список літератури:

1. Рябоконт В. П. Кадри села: проблеми формування і закріплення / В. П. Рябоконт // Економіка АПК. – 2010. – №5. – С. 115–119.
2. Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року : Постанова Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2007 р. № 1158 // Вища аграрна освіта України: Інформаційний вісник. – К. : Наук.-метод. центр Мінагрополітики України. – 2007. – № 4. – С. 11–18.